

Lo Puto Cat: «Hi ha qui creu que certes coses són estàtiques i inamovibles, però la cultura no ho ha estat mai»

Estrenem el nou remix que ha fet l'artista de «Música naix de la ràbia» d'Aspencat

Lo Puto Cat | Arxiu

Fa ja 5 anys que **Lo Puto Cat** va començar a compartir els seus remixs de temes emblemàtics de la música catalana. El primer tema que trobem al seu canal de Youtube és "Petxina lliure", d'**Oques Grasses**, i després d'aquest l'han seguit més d'un centenar de *bootlegs* (edició no autoritzada) d'artistes com **At Versaris**, **Dusminguet**, **Gossos**, **Txarango**, **Pupil·les**, **Jazzwoman** o **Samantha**, però també les sintonies de dibuixos animats com *Rovelló* o *Doraemon*. El misteri que rodeja la seva identitat, ataviat sempre amb una màscara que n'assegura l'anonimat, així com el relat que ell mateix crea i estén sobre el seu personatge artístic i la seva trajectòria, no han fet més que fer-ne créixer l'interès. Avui intentem esbrinar-ne quatre coses més parlant amb ell mentre estrenem el seu nou remix, que surt amb la discogràfica Halley Records: "Música naix de la ràbia" d'**Aspencat**.

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=1_IHVn2TWEM

Per què has triat "Música naix de la ràbia" per fer-ne un remix?

L'escena musical del *putu* País Valencià em fascina. Sempre he pensat que van per davant del Principat. Segurament, la situació política d'uns anys enrere i la polarització, els va obligar a posar-

se les piles, i d'aquí van sortir projectes tan sòlids com **Obrint Pas**, **La Gossa Sorda** o els **Aspenca** -i més recentment les **Maluks** o els **Prozak Soup** per citar-ne alguns-. Quan aquí començava a sonar la música electrònica, al País Valencià ja feia temps que hi havia bandes que la feien sonar (i de quina *puta* manera!). De "Música naix de la ràbia" en tenia ja un remix que feia temps que volia posar al dia: l'anterior era més *dubstep* que, per desgràcia, és un estil ja passat de moda, així que necessitava visitar aquest tema per als directes. A més a més, he aprofitat el moment per publicar-lo 'oficialment' sota un segell discogràfic per tal que es pugui escoltar a totes les *putes* plataformes musicals existents.

Això vol dir que n'has parlat amb Aspenca?

Amb ells hi vaig parlar per comentar-los la possibilitat de publicar-lo amb Halley Records i que pogués sortir de forma oficial, perquè d'uns anys ençà la gent em demana que posi els temes a Spotify. Afortunadament, ja havia tingut contacte amb ells amb anterioritat -de fet, utilitzaven un remix meu per tancar els seus concerts!- així que, la comunicació era fluida i la predisposició va ser molt bona per part seva. És lo bo de l'escena musical catalana i valenciana: hi ha molt de *feeling* entre bandes i rarament et posen traves quan els proposes alguna cosa.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=Ggz7p9rGVqU>

Al llarg d'aquests 5 anys, has fet remixs també de la sintonia de 'Rovelló', de 'Paf era un drac màgic', d'Oques Grasses, Manel o 'Lastaka' (?L'estaca? de Llach)... Com esculls els temes: tries segons els teus propis gustos, coses que saps que poden funcionar amb el públic, o cançons que creus que en remix quedarien bé?

Depèn del *putu* tema. Hi ha temes que els escoltes i de seguida els veus potencial per donar-los la *puta* volta, i d'altres que en fer-los penses més en els directes. Aquest últim podria ser el cas de "Lastaka", perquè saps que, en ser un himne intergeneracional, i que és fàcil que la gent el canti, es convertirà en un *rebetapistes*. Són temes que mai no fallen. Hi ha ocasions en què també escolto els suggeriments dels meus *putus* seguidors, que em proposen temes per remesclar: és el que va passar amb el remix de "Rovelló". Com a norma general, per això, intento remesclar els grans *hits* de la música actual que s'han de remesclar tant sí com no i que els seguidors estan esperant, com els d'**Oques Grasses**, per citar-ne algun exemple. Quan es posen tots els artistes d'acord a treure nou material es converteix en un *putu* problema per a mi, perquè em veig amb la *puta* necessitat de remesclar-ho tot, però el dia només té 24 hores.

Hi ha alguna cançó amb què t'hagis sentit especialment còmode en fer-ne el remix?

He remesclat tants temes (en tinc comptabilitzats 185, entre oficials, no oficials, públics i privats), que ja ni recordo quins van ser més senzills de fer. Però sí que és cert que hi ha remixs que pràcticament es fan sols, flueixen. En canvi, hi ha cops que vols posar-te amb un *putu* tema i no hi ha manera; ho intentes mil cops i no acaba sortint res de bo. Al principi ho publicava tot, però al final vaig obligar-me a posar una mena de filtre o sedàs per mantenir un mínim de qualitat. És en aquests casos que els deixo estar i vaig a per una altra cosa. Desconnecto del remix i, més endavant, quan ja tinc la ment descontaminada, m'hi torno a posar i per norma general acaba sortint millor de com l'havia plantejat al principi.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=LuKD2Nz4TD8>

Com va començar el projecte de Lo Puto Cat?

Cap al 1640, quan durant el Corpus de sang vaig sortir d'aquell *putu* guirigall ple de gent empenyada. Hi havia tanta penya que tothom anava apretat com sardines en llauna. I és clar, amb tant de frega-frega em vaig posar tonto i vaig començar a escriure un tema eròtic anomenat "Corpus luxuriosus", que al final resulta que un tal Manuel Milà i Fontanals va adaptar i li va canviar el títol pel d'"Els Segadors". A ell sí que li va funcionar al molt *puto*. Llàstima que se'm va avançar a l'hora de registrar-lo a la *puta* SGAE. En veure que aquell individu s'havia fet famós a costa d'un tema meu vaig dir: "si no pots amb ells... uneix-t'hi", i vaig decidir agafar cançons d'altres i fer-me famós amb elles fent les meves pròpies versions.

Una cosa molt distintiva del teu personatge artístic és la màscara de la calavera i la barretina. Per què aquests emblemes i per què aquest buscat anonim?

Quan vaig començar amb això dels remixs va ser de forma "al-legal", és a dir, que no eren remixs oficials editats sota un segell discogràfic, sinó que eren allò que els anglosaxons anomenen *bootlegs*: remixs no oficials, però que tampoc són il·legals. Eren remixs "pirates", i quin és el *puto* símbol de la pirateria? La *puta* calavera! Jo me la vaig tunejar una mica i li vaig afegir el distintiu nacional, que és la *puta* barretina. D'altra banda, la calavera no és només un símbol de la pirateria, sinó que també és la *puta* constatació que, sota la pell, tots som iguals: negres, asiàtics, transsexuals, heterossexuals, etc. La calavera no té gènere ni ideologia; no discrimina. No importa qui s'amaga darrere la màscara sinó el que fa. Amb això vull dir que l'èmfasi és en el projecte, i no vull personalitzar-lo.

V?deo: <https://www.youtube.com/watch?v=2NYYuDoPw4A>

A l'hora de descriure el projecte, he vist que a xarxes has utilitzat termes tan durs com ?terrorista musical, perversor de clàssics, maltractador simfònic?? Els catalans a vegades som massa inflexibles amb els nostres himnes?

Efectivament, són paraules dures. De fet, "terrorista musical" no és meu. No recordo qui va ser, però algú em va dir una vegada que el que jo feia era "terrorisme musical" i em va encantar perquè resumia a la perfecció la meua manera de fer: agafar himnes sagrats i intocables i rebentar-los. I sí, és cert: en aquest *putu* país hem pecat durant anys (i encara ho fem) de ser molt tancats de mires, i quan dic "hem" també dic "he", perquè jo també reconec haver estat molt reticent a segons quins gèneres, però més per la temàtica o els missatges, que no per l'estil musical en si. Jo buscava una manera per poder punxar **Lluís Llach** al costat de **Zoo** i que no sonés estrany, i la solució va ser portar-ho tot al terreny de l'electrònica i la cultura *rave*, i crear un espectacle electrònic català.

Fa poc vam veure com s'encenien les xarxes amb la versió de ?Les segadores? de Magalí Sare i Manel Fortià. Tu també t'has trobat amb atacs per versionar els temes que agafes?

El que va fer la **Magalí** va ser fer l'himne nacional de Catalunya més inclusiu. Si algú s'ofèn perquè en lloc de "segadors" va dir "segadores" és que té un problema molt greu. Hi ha qui creu que certes coses de la vida són estàtiques i inamovibles, però la cultura precisament no ha estat mai hieràtica, ans al contrari. A mi també m'ha passat. Ara no tant, però al principi em trobava amb pena que s'emprenyava perquè havia agafat el "Txus" de **La Polla Records** i l'havia convertit en un tema de màquina. I no m'ho perdonaven. Fins i tot arribaven a l'insult, i en alguna ocasió algú va estar a punt d'arribar a les mans. El problema d'aquest tipus de persones és que es prenen seriosament el que jo faig. De debò faig cara de prendre'm seriosament el que faig?

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=7fkLo_sCW4E

En alguna entrevista has comentat que no et consideres ben bé un PD, sinó més aviat un productor? D'on ve, però, Lo Puto Cat: neix als estudis? Has treballat com a productor d'altres artistes?

Lo Puto Cat és carn d'estudi. El 90% de la feina es fa allà i els directes són només el 10% restant del projecte. Em passo hores i hores tancat entre quatre parets esbudellant cançons perquè després les pugui punxar en els directes. Els PDs -tal com els concebem la majoria dels mortals- són persones que es dediquen a posar música d'altres artistes. La seva feina és ajuntar les cançons i que quedi *guapo*, mesclar amb gràcia. Hi ha autèntiques màquines dins d'aquest *putu* món i molts de casa nostra, però no és el meu cas. Jo de "punxar" en sé el que és just per defensar-me a dalt l'escenari. Per mi la taula de mescles és un instrument com la guitarra per al guitarrista, o el baix per al baixista. Em serveix per interpretar únicament i exclusiva les meves remescles. Si vens a un xou de **Lo Puto Cat**, vens a ballar els meus remixs, no la cançó de l'estiu o la cançó que més *ho peta*. I en això estic batallant des de fa anys: intento fer entendre que no soc un DJ que et posarà el que li demanis sinó que jo vinc a fer la meua sessió. Però és clar, et veuen amb una taula de mescles i de seguida et posen l'etiqueta de DJ i jo, per respecte a la professió, no m'hi identifico. El que jo faig s'assimila més a un *happening* que a una sessió de ball.

Inicialment, quan em contractaven per a una actuació, agafava tot el que em proposaven, però hi havia ocasions que pensaven que era un PD com tants altres, i em trobava que allò que feia no era el que s'esperava de mi. És per això que d'uns anys ençà he començat a escollir on aniré i on no. Si els organitzadors saben el que fas i et volen precisament per això, endavant. Si busques algú

que t'animi la vetllada mentre la gent fa un cubata, t'equivoques de persona. D'aquí la definició de "productor": no perquè hagi produït per a ningú en concret, sinó perquè el gros de la feina la faig en un estudi i no a l'escenari.

Tot i que sí que se't pot veure dalt d'un escenari! Tens gaires directes a l'horitzó, aquest estiu?

Si pel que fa al projecte, el 90% és estudi i el 10% restant és el directe, a l'hora de parlar d'ingressos és exactament a l'inrevés: el 90% provenen dels directes i el 10% de les produccions! Si algú pensava que em feia ric a costa de la música dels altres, s'equivocava! Els *bootlegs* no es poden monetitzar ni pots lucrar-te amb ells si no és que és un tema teu o que l'editis sota un segell discogràfic -com he fet darrerament-, bàsicament perquè hi ha lleis de drets d'autor que protegeixen els compositors de les cançons. De fet, és aquest el motiu pel qual la majoria dels meus remixs no es troben a Spotify ni a iTunes ni en cap d'aquestes plataformes, perquè aquestes només permeten pujar remixs oficials. Per sort, Youtube és més laxa en aquest sentit i ha estat la meua manera de donar-me a conèixer durant anys. Però tampoc no ho he pogut monetitzar i, per tant, necessito actuar per pagar-me les *putes* mongetes amb botifarra. I de moment, la cosa pinta molt negra. Durant la pandèmia ha quedat clar que, almenys a casa nostra, els PDs són uns individus de farciment que posen música i entretenen el personal: se'ls associa més amb l'oci que amb la cultura, i jo penso que és una concepció errònia. Per tant a l'hora de retallar, del primer que s'ha prescindit ha estat dels PDs. Ho puc entendre perquè asseure's a una cadira a veure una persona punxant música és, si més no, estrany i, per tant, es prioritzen les bandes abans que els PDs. En el meu cas concret, em trobo en la conjuntura que no soc ni un músic ni un PD, però m'acaben posant al sac dels PDs i, per tant, de bols previstos properament, poca cosa. Havia d'actuar a la Telecogresca, però per l'explosió de casos de la covid-19, i per desavinences amb l'administració, es va anul·lar la meua actuació i la de **Miquel del Roig** dos dies abans, quan ja apareixíem als cartells. Aquest és un estiu que jo ja dono per perdut. Tinc algunes actuacions tancades, però amb l'espasa de Dàmocles al damunt, que podria caure en qualsevol moment si la situació epidemiològica empitjora. Ara mateix prefereixo anunciar les actuacions quan s'acosti el dia del bolo que no pas fer bombo i plateret durant setmanes i després haver de dir que s'ha cancel·lat per la *puta* pandèmia.